

Bogdán László

A csoda

A nyolcvanéves Gálfalvi Zsoltnak

*Hittem vigyáz ránk, velünk az Isten,
erről még soha nem beszélhettem.
mert mégis kinek, mit mondhattam volna?
véget ér minden hős lovagi torna*

*egyszer. Elanyátlanodott árva,
átpattanhatok-e odaátra?
Az utcasarkon rózsával várakoztam
a lányra, kivel betelni sose tudtam,*

*mégis elment, túl hamar itt hagyott,
Bologna előtt karambolozott.
És felhangzott az ördög kacagása
derengett előttem égi mása,*

*s barátaink is, tudod, egyre többen
tűntek át a seholba. Nem hihettem
hogy pontosan én, kivétel lehetek,
hát mondtam a végtelen verseket.*

*A földön éltem s lassan felderültem –
így Márai, libegve égi fényben,
de így van-e és felderülhetünk,
mikor pocsékba züllik életünk?*

*Előttünk kanyarog a lövészárók.
Csodára nem, csak égi kegyre várok!
Láthassam végre, mi van odaát,
megleli-e ki-ki feladatát?*

*Miféle rend vár a másvilágon?
Krúdy is írta az élet álom.
csak mindig legrosszabbkor ébredünk fel.
telítve az éj már félelemmel,*

*különösen a vándorló szaka,
a menthetetlen transzszilván éjszaka,
s jönnek az árnyak, női démonok,
s akár egy panoptikum elforog*

*sok évtized, s mi várjuk a csodát,
hogy túlélhessük még ezt az éjszakát.
De ki tudhatja mi is a csoda?
Óvszer? Paraván? Eszköz? Micsoda?*

*És velünk lesznek-e az angyalok?
Szigorú minden angyal, hisz tudod...
De hiszem, hogy a mennyei kocsmában,
barátaink várnak, átabotában*

*meséljük majd mi történt, amióta,
áttűnhettek a mennyei seholba,
s kontójukra, amíg helyzetünk
rendeződik, egy felest ihatunk.*

*Unikumot, ha van, vodkát, ha nincsen,
nyújtózoa végre túlvilági fényben.
S életünk, mi mögöttünk maradt,
sodorja tovább a társakat.*

2013. június 15.